

CREDI MUS

NR. 2 2019

LES OM:

- FORBEREDELSE TIL EKTESKAP
- KATOLSK DATING
- SEMINARISTER FORTELLE OM VENNSKAP

Adresse:

Credimus
Akersveien 16 a, 0177 Oslo
Tlf.: 23 21 95 40
E-post: credimus@nuk.no
ISSN 1503-7959

Utgiver:

Norges Unge Katolikker (NUK)
Akersveien 16 a, 0177 Oslo
Tlf.: 23 21 95 40
E-post: nuk@nuk.no
Web: www.nuk.no

Redaksjonen:

Marta Krakus (redaktør)
Øyvind J.V. Evenstad
Anja Zawadzka Persvold
Ingvild Cecilia Aavitsland
August Wade
Isabel Maria Guner-Velasco
Sara Kapek

Layout:

Karol Michalczuk

Forsidebilde:

Kelly Sikkema / Unsplash

Trykk: Møklegaards Trykkeri AS

Om bladet:

Credimus er et katolsk blad for betalende medlemmer av NUK over 19 år. Andre kan abonnere på bladet for kr. 150,- i året.

Gaver mottas med takk! Konto-nummer 3000 16 91399. Merk innbetalingen med "Credimus".

LEDER

Kjære lesere!

Mens vinteren og snøen har besøkt vår kjære Norge og studenter er inne i sin eksamensperiode vandrer jeg i Romas gater, besøker kirker og sitter i forelesningssaler på Angelicum. Adventstiden begynner, en tid for undring og lengsel. På dette lille eventyret i Italia blir jeg nok kjent med mange nye mennesker, samtidig ta vare på mine kjære som er hjemme. Det er også dette vi i redaksjonen vil fortelle dere noe om i dette nummeret, nemlig relasjoner. Hvilke relasjoner? Alle, for de er så viktige, sårbare, vakre og vanskelige og alle påvirker oss. Alle de kan lede oss til Gud og helliggjøre oss på veien mot Ham. Vi skal snakke om vårt forhold til vår Herre, Hans Mor, våre kjæresten, våre venner, familie, helgener, og ikke minst til oss selv. Mye viktig! Vi skal reflektere og dele våre egne erfaringer, slik at vi alle kan vokse i de relasjoner som er gitt oss i dette livet. Vi er kalt til Kjærlighet.

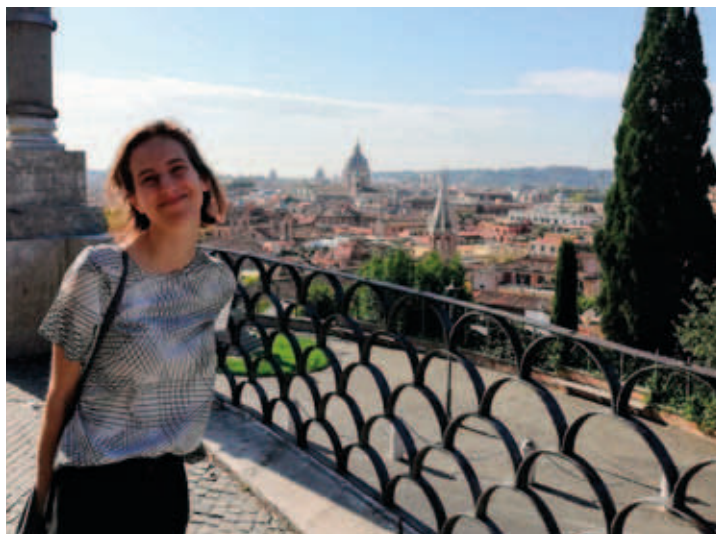

Foto: privat

Advent i seg selv er en fantastisk tid og mulighet til å vokse i våre relasjoner, gi dem mer tid og omsorg, glemme seg selv og gjøre plass til Jesus som kommer til våre hjerter, også gjennom alle dem vi møter i vår hverdag, fra de nærmeste til de vi bare deler leilighet med. Må vi alltid være åpne på å ta i mot Ham.

*Marta Krakus
Redaktør*

God lesing og må Den Hellige Ånd styrke dere både i deres relasjoner og i eksamenstiden!

*"Dere skal elske hverandre som jeg har elsket dere".
Joh 15,12*

INNHold

<i>Ordet er deg nær, i din munn og i ditt hjerte</i>	4
<i>Å forholde seg til Jomfru Maria</i>	8
<i>Helgenene og meg</i>	12
<i>Thomas Aquinas om vennskap og ekteskap</i>	15
<i>Love, Friendship and Marriage</i>	17
<i>Seminarister om vennskap</i>	22
<i>NUKs Aktivetskalender</i>	24
<i>Litt om katolsk dating og kjæresteforhold</i>	26
<i>Mann og kvinne. En kommunion og velsignelse.</i>	30
<i>En liten refleksjon om familie</i>	33
<i>Under samme tak</i>	35
<i>Om å forholde seg til seg selv</i>	38

ORDET ER DEG NÆR, I DIN MUNN OG I DITT HJERTE

■ Hvem i mitt liv står meg aller nærmest? Hvem deler jeg absolutt alt med? Hvem kan og vil jeg ikke leve uten?

Kanskje noen tenker at ens kjæreste eller ektefelle er svaret på dette spørsmålet, eller kanskje ens beste venn eller ens foreldre eller ens barn. Men for oss kristne finnes det faktisk ett, riktig svar på dette spørsmålet: Herren Jesus Kristus, sant menneske og sann Gud.

Dersom vi *ikke* i full ærlighet kan si at Jesus står oss aller nærmest og at vi virkelig har tatt innover oss at vi ikke kan leve uten Ham, dersom vi noen ganger holder deler av våre liv eller av oss selv borte fra Hans barmhjertige kjærlighet, da trenger vi sårt å arbeide på vårt forhold til Gud.

“Ordet er deg nær, i din munn og i ditt hjerte.” (Rom 10, 8)

Hellige Paulus vil få oss til å skjønne, tror jeg, at frelsen ikke må søkes langt borte, Gud er ikke fjernt fra oss. Denne

setningen kan også tas som en maksime for vårt forhold til Jesus. Han, Faderens evige Ord, *vil* være oss nær, om vi lar Ham få lov. Om vi holder vår sjels dør åpen for Ham hver dag, hvert sekund, kommer Han til oss og forblir hos oss – og setningen over viser oss hvordan vi gjør det.

For Ordet kommer til oss som Evangeliets Ord, som vi må bevare i våre hjerter – slik Guds mor Maria bevarte alt engelen sa og grunnet på det i sitt hjerte – og etter å ha mottatt

det må vi alltid ha Evangeliet i vår munn, for å forkynne det til andre.

Men Ordet, som ble kjød, kommer også til vår munn som Herrens kjød: Hans legeme og blod i den hellige Kommunion. Eukaristien kalles Jesu kjærlighets sakrament – derfra kommer Hans egen kjærlighet inn i våre hjerter.

Disse to tingene må vi altså gi første plass til i våre liv, om vi vil at Guds Sønn skal være oss nær.

Evangeliet og de hellige Skrifter

“Og Ordet ble kjød og tok bolig i blant oss.” (Johannes 1, 14)

“Dette er min egen Sønn som jeg har kjær, han som har all min yndest. Lytt til ham!” (Matteus 17,5–6)

Herren Jesus sier: “Jeg er Veien, Sannheten og Livet. Ingen kommer til Faderen uten gjennom meg.” (Johannes 14,6)

“Kjenner man ikke Skriftene, kjenner man ikke Kristus.” (hl. Jeronimus)

I Evangeliene viser Jesus oss hvem Han er, og hvem Faderen er. Han oppfyller alle profetiene i det gamle Testamentet. Han underviser oss om hvordan Han vil at vi skal leve; om den saligheten som venter oss i Himmelen hvis vi tar opp våre kors, gir avkall på vårt eget og følger Ham. Og Han viser oss hvor høyt Han elsker oss.

Vår frelser, Jesus Kristus, er virkelig sant menneske og sann Gud, og alt i Ham er fullkomment: Han er fullkomment ren og ydmyk, Han er aldri av-

visende eller kald. Han er fylt av hellig glede og ro og tålmod. Alt i Ham er sannhet og rettferdighet. Han er Lyset selv, og uansett hvor stort mørket er inni oss vil Evangeliets lys trenge igjennom og fordrive det som er ondt. *“Og lyset skinner i mørket, og mørket har ikke kunnet gripe det.” (Joh 1,5).*

I Evangeliets speil ser vi sannheten: hvor fulle vi er av feil og mangler, hvor mange verkende sår vi har etter alle våre synder. Vi ser at vi trenger en lege, like mye som de blinde og spedalske som Jesus møter og gjør friske. Men vi ser også Ham som kan frelse oss fra døden og gi oss Livet, Han som kan gjøre oss også friske: *“ved hans sår har vi fått legedom.” (Jes 53,5).* Uansett hvor tilskitnet vi er, plukker Han oss opp og slipper oss ikke til Han har vasket oss rene, i det Blodet og vannet som stadig strømmer fra Hans hjerteside.

Vi bør lese i de hellige skrifter hver dag, særlig Salmenes bok, profetene og Evangeliene. Den som gjør det kan ikke unngå å bli forelsket i Ham som disse bøkene handler om, Han som er Kjærligheten selv.

Eukaristien

“Og hans navn skal være: Underfull rådgiver, veldig Gud, evig far og fredsfyrste.” (Jesaja 9,6)

Så sier Herren: “Den som spiser mitt legeme og drikker mitt blod, han blir i meg, og jeg i ham. Som det er Faderen, den Levende, som har sendt meg, og som det er ham jeg har mitt liv fra, slik skal den som spiser meg, få sitt liv fra meg.” (Johannes 6,57–58)

“Kom til meg, alle dere som strever og har det tungt, og jeg skal gi dere hvile.” (Matteus 11,28)

Jesus Kristus er Kirkens brudgom og Guds folks konge. Det var fordi Han ville være vår konge at Han ble menneske, og så Han kunne frelse oss ved døden på Korset, for Han ville ikke la djevelen ta fra Ham det folket Han elsker.

Herren Jesus lengter etter at vi skal få se Ham ved Hans annet komme, når det skal bli en ny himmel og en ny jord og vi ikke skal trenge lys fra lampe eller sol, for Han selv skal lyse over oss. Men Han orket ikke være så langt fra oss helt til da, for

Vi bør lese i de hellige skrifter hver dag, særlig Salmenes bok, profetene og Evangeliene. Den som gjør det kan ikke unngå å bli forelsket i Ham som disse bøkene handler om, Han som er Kjærligheten selv.

Han er jo Gud-med-oss, Emmanuel! Han ville være *helt* nær oss, sitt folk, for å trøste oss når vi har det vanskelig, og glede seg med oss over alt det gode som hender oss.

Derfor er Han legemlig til stede i alle tabernaklene rundt om i verden, under brødet skikkelse, så vi alltid kan komme til Ham med alt det vi har på hjertet. Eller vi kan sitte

der og bare være stille og lytte til Ham. Jeg tror Han til og med ønsker det å bo i tabernakelet så Han kan være der og vente og *glede* seg til vi kommer og besøker Ham...

Å tilbringe om så bare noen minutter i stille tilbedelse av Jesus i tabernakelet – det kan man gjøre for eksempel når man går forbi kirken på vei til et annet sted – er utrolig nok en gave som vi, små skapninger, kan gi den allerhøyeste Gud og glede Ham, enda det jo er Han selv som er alle gavers giver! Vår Herre Jesus Kristus blir glad når vi besøker Ham (og savner oss hvis vi sjelden gjør det!), for Han vet at for hvert besøk bindes vi mer og mer til Hans kjærlighet. Når vi bringer oss selv med alle våre sår og sjelelige sykdommer inn i lyset av Hans nærvær, leger Han oss. Vi blir rene, ydmyke, hellige bare ved å være i nærheten av Ham, for Han er all hellighets kilde.

Noe annet som gleder vår Konge er den hellige messen, som er høydepunktet i hver uke (eller hver dag) – og definitivt det viktigste, objektivt sett, i våre liv. Når vi vokser i kjærlighet til Kristus, lærer vi å se ting

Kom til meg, alle dere som strever og har det tungt, og jeg skal gi dere hvile.

(Matteus 11,28)

”

mer og mer slik de virkelig er, slik de er objektivt, det vil si i Guds øyne. Da blir messen etterhvert også i våre øyne det åpenbart viktigste av alt.

“Eukaristi” – εὐχαριστία – er gresk for “takksigelse”. Det er det Kirken gjør når hun feirer messe. I messens liturgi deltar vi i den himmelske liturgi, det vil si englenes og de helliges evige lovprisning av den treenige Gud. Hele Treenigheten er til stede og handler i messeofferet: Sønnen, Jesus Kristus, ofrer seg selv til Faderen, og ved den hellige Ånd blir brødet og vinen forvandlet til Hans hellige Legeme og Blod – det er Jesu soningsoffer på korset som blir tilstedeværende for oss på alteret.

Men jeg er ikke prest og skjønner ikke dette egentlig, og fullt ut kan vel ingen forstå dette mysteriet, annet enn med hjertets og troens forståelse... jeg vet bare at i Messen og i

tabernakelet, og særlig når vi mottar Kommunion, får vi helt bokstavelig en forsmak på Himmelen, allerede her på jorden. For englene er der og lovpriser Gud som helt faktisk er til stede, den éne, levende Gud som ble menneske for oss, og under brødets og vinnens skikkelse gir Han seg selv helt til oss. Og der Gud er, der er Himmelen.

En mann som hadde Ordet både i sin munn og i sitt hjerte mens han levde på jorden – som fullkomment levde Evangeliet han forkynte, og elsket vår eukaristiske Herre av hele sitt hjerte – er hellige Frans av Assisi. Han levde på 1200-tallet og brukte mye tid og krefter på å få prester og legfolk til å behandle Herrens legeme og blod med den respekt og kjærlighet Han fortjener. Han skrev derfor denne vakre teksten, som kan hjelpe med å tenne Gudskjærlighetens flamme i våre lunkne hjerter:

Hele mennesket må skjelve, hele verden må beve, og himmelen juble, når Kristus den levende Guds Sønn er tilstede på alteret i prestens hender.

Å, beundringsverdige opphøyethet, og ufattelige nærhet. Å opphøyede ydmykhet, å ydmyke opphøyethet at universets Herre, Gud og Guds Sønn, ydmyker seg slik at Han for vår frelses skyld skjuler seg under brødets ringe skikkelse.

Se brødre, Guds ydmykhet, og utøs deres hjerter for Ham. Bli også dere ydmyke, så dere kan bli opphøyet av Ham.

Behold derfor ingenting av dere for dere selv, slik at Han som gir seg helt for dere, helt kan ta imot dere.

Å FORHOLDE SEG TIL JOMFRU MARIA

■ Å forholde seg til Jesus og Vår mor kirken på en korrekt måte er umulig, uten et korrekt forhold til Jomfru Maria. Hun er Himmelens port og havets lysende stjerne som leder Kirken gjennom striden til Guds herlighet. Vi burde ære henne og elske henne. Jeg ønsker å illustrere hvorfor, så ingenting står i veien for at vi kan ta henne hjem til oss.

”
Så la oss ta Maria hjem til oss som Johannes, så Den hellige treenigheten kan finne et hjem i våre hjerter. La oss be rosenkransen hver dag så Maria hver dag kan vise oss sin sønn.

Å forholde seg til Jesus og Vår mor kirken på en korrekt måte er umulig, uten et korrekt forhold til Jomfru Maria. Hun er Himmelens port og havets lysende stjerne som leder Kirken gjennom striden til Guds herlighet. Vi burde ære henne og elske henne. Jeg ønsker å illustrere hvorfor, så ingenting står i veien for at vi kan ta

henne hjem til oss.

Marias funksjon kan virke overflødig i kristenlivet. Kristenlivet handler om å ha vennskap med Gud, og for dette trenger vi en mellommann mellom Ham og oss. Men, det har vi allerede i Jesus, som hellige Paulus skriver: «Det er bare én Gud, og én mellommann mellom Gud og

menneskene, mennesket Jesus Kristus, han som ga seg selv som en løsepenge for alle» (1. Tim. 2,5-6). Trenger vi da Maria som mor og Himmeldronning, eller ble hennes funksjon i frelsesverket utspilt da hun fødte vår frelser? Svaret som Kirken har gitt gjennom alle tider er ja, vi trenger henne som vår mor og frue, og nei, hennes rolle er

ikke utspilt. I et av dokumentene fra Det annet vatikankonsil, *Lumen Gentium*, heter det:

Vår mellommann er altså én. Men det oppdrag som Maria har fått som menneskenes mor, hverken skygger for eller forminsker i minste grad Kristi stilling som den ene formidler. Det manifesterer tvert om dens kraft. For langt fra

å skyldes en naturnødvendighet har hver saliggjørende innflytelse som Maria øver på menneskene, sin rot i Guds frie vilje. Den utgår fra Kristi overveldende fortjenester, støtter seg til hans formidling, som den helt og fullt er avhengig av, i det den der henter hele sin kraft. Den umiddelbare forening mellom de troende og Kristus blir dermed ikke på noen måte

forhindret, men styrket. (Lumen Gentium, 60)

Maria er i seg selv støv, slik som vi er støv. Men, ved Guds nåde og vilje er Maria blitt vår mor så hun kan oppdra oss i troen. Hun lærer oss å tro på Jesus, håpe på Jesus og elske Jesus mer perfekt enn vi klarer selv. Det er den allmektige Guds

vilje at Maria skal æres. Da Vår frue besøkte sin slektning Elisabeth, tok hun med seg verdens frelser: «Da Elisabet hørte Marias hilsen, sparket barnet i magen hennes. Hun ble fylt av Den hellige ånd og ropte høyt: «Velsignet er du blant kvinner, og velsignet er frukten i ditt morsliv.» Og med Jesus Kristus i magen, kom Maria med denne profetien: «Min sjel opphøyer Herren og min ånd fryder seg i Gud, min frelser, han som har sett til sin ringe tjenerinne. For se, fra nå av skal alle slekter prise meg salig.» (Luk 1, 42-43, 46-48) I Marias lovsang profeterte hun at hun skal prises salig av alle slekter. Derfor skal vi ikke

frykte at Maria elses og æres for mye, men for lite.

Å leve som kristen er tidvis både skummelt og vanskelig, men det er det viktigste vi kan gjøre. Det forstod apostelen Johannes da Jesus ble arrestert. Han var yngre enn vi studenter er, og iallfall yngre enn de andre apostlene. Men, han var den eneste apostelen som turte å følge Jesus helt til Golgata, for han hadde Maria ved sin side. Hun støttet ham og ledet ham på veien vi alle skal gå. Johannes skrev dette i Evangeliet om korsfestelsen: «Da Jesus så sin mor og ved siden av henne disippelen han elsket, sa han til sin mor:

‘Kvinne, dette er din sønn.’ Deretter sa han til disippelen: ‘Dette er din mor.’ Fra da av tok disippelen henne hjem til seg.» (Joh 19, 26-27) Jesu ord er ikke utelukkende ment for dem som var der og hørte på, men for oss alle. Vi som følger Jesus på korsveien med Maria får også henne til mor. Som det heter i *Lumen Gentium* (63): «Hun fødte en Sønn som Gud gjorde til den førstefødte blant mange brødre (Rom. 8,29), nemlig de troende som Maria ved sin moderlige kjærlighet bidrar til å føde og oppdra.» Jesus gir oss Maria som vår mor, nå og alltid.

Den hellige ånd utgår fra Fade-

ren og Sønnen, men hva utgår fra Den hellige ånd? Ved Den hellige ånd kom Jesus Kristus til verden, og ved Den hellige ånd ble Vår mor kirken født på pinsedag. Disse begivenhetene har til felles at Maria hadde en sentral rolle. Da engelen besøkte Maria, æret han henne: «Hill, deg, Maria, full av nåde. Herren er med deg.» (Luk 1, 28). Maria var, liten og lydig, utvalgt til å være Kristi mor. Maria fødte Kristus, og da Kristi legeme, altså Kirken, skulle fødes ved Den hellige ånd på pinsedagen, var de samlet rundt Maria: «Inne i byen gikk de opp på den salen hvor de pleide å holde til. ... Alle disse holdt trofast sammen i bønn, sammen med noen kvinner og Maria, Jesu mor, og brødrene hans. ... Da pinsedagen kom, var alle samlet på ett sted.» (Apg 1, 13-14; 2, 1) Maria spilte en rolle som bare hun kunne spille i å frembringe Jesusbarnet og deretter Hans mystiske legeme, Vår mor kirken.

Hellige Peter var Kirkens leder, men Maria var og er Kirkens hjerte, og der hun er, der begynner Den hellige ånd å virke. Så la oss ta Maria hjem til oss som Johannes, så Den hellige treenigheten kan finne et hjem

i våre hjerter. La oss be rosenkransen hver dag så Maria hver dag kan vise oss sin sønn.

Den følgende bønningen er avslutningsbønningen i bønningen Marias lille krone. Den fant jeg i *True Devotion to Mary* av hellige Ludvig (Louis de Montfort). Jeg anbefaler boken til alle, og jeg sier sammen med hellige pave Johannes Paul II: «The reading of this book was a decisive turning-point in my life. This 'perfect devotion' is indispensable to anyone who

Den hellige ånds hustru; hill, deg, Maria, Den hellige treenighets tempel; hill, deg, Maria, min Frue, min skatt, min glede, mitt hjertes Dronning; min Mor, mitt liv, mitt velbehag, mitt kjæreste håp, mitt hjerte og min sjel! Jeg er helt din og alt jeg har er ditt, Å Jomfru velsignet over all skapningen. La din sjel bo i meg til Guds ære, la din ånd bo i meg for å gledes i Herren. Vær et segl, trofaste Jomfru, på mitt hjerte, slik at jeg ved deg og gjennom deg kan kjennes tro til Gud. Ta meg

Hun lærer oss å tro på Jesus, håpe på Jesus og elske Jesus mer perfekt enn vi klarer selv.

means to give himself without reserve to Christ and to the work of redemption." Det er fra denne boken han tok mottoet sitt *Totus tuus* (helt din).

Bønn til Maria

Hill, deg, Maria, Datter av Gud Fader; hill, deg, Maria, Mor for Guds Sønn; hill, deg, Maria,

i mot, nådige Jomfru, blant dem som du elsker og lærer opp, som du leder, nærer og verner om som dine barn. Gi at jeg, av kjærlighet til deg, må hate all jordisk trøst, og alltid klynge meg til de himmelske, gjennom deg Hans trofaste hustru, så Jesus Kristus din Sønn kan leve i meg til Fadrens ære. Amen.

ARTIKKEL

HELGENENE OG MEG

Tekst: Anja Zawadzka Persvold
Foto: Wikimedia Commons,
<http://www.marysrosaries.com/>

■ **Ofte blir jeg som katolikk stilt spørsmålet: "Hvem er din favoritthelgen"? Jeg klarer virkelig ikke bestemme meg. Jeg er glad i både St. Olav og med Sta. Thérèse av Lisieux, men jeg ber dem om forbønn på helt forskjellige tidspunkter og ber på helt forskjellige måter. Hva slags forhold har jeg egentlig til helgener?**

Det finnes utrolig mange fascinerende mennesker som har stolt på Gud og overlatt livet sitt i Hans hender, enten ved å gå med Gud gjennom hele livet som Sta. Thérèse av Lisieux, eller etter å ha funnet troen på Kristus senere i livet, som Sta. Teresa Benedikta av Korset. Som barn hadde jeg alltid lyst til å få en Maria-åpenbaring, slik som Sta. Bernadette eller en Jesus-åpenbaring, som Sta. Faustyna, jeg tror jeg hadde en barnlig tanke om at det ville gjøre meg hellig. Helgenene har på en måte vært åndelige superstjerner for meg, og

som barn ville jeg jo bli som dem! Lite skjønnte jeg, for det er ikke noe krav om å se Jesus eller Maria her på jorden for å kunne møte dem i Himmelen. Hver helgen har sin vei, men det som forener dem, er at de har innsett, slik som Sta. Theresia av Lisieux, at "det fullkomne består i å gjøre hans [Guds] vilje, å være det han vil vi skal være" (En sjels historie, s. 25). Ja, jeg trækker feil og faller, men jeg ledes gjennom

for sjelene på jorden.

Helgener er gode hjelpere i hverdagen min. Jeg må innrømme at jeg som oftest bare spør St. Antonius om hjelp når jeg har mistet noe, og jeg bruker å legge til 'Jeg ber deg, St. Antonius, la meg finne de nøklene, *men bare om det er slik Gud vil*', for å forsikre meg om at jeg ikke bare ber om å få noe fordi jeg vil ha det. Jeg vet det er bedre å be om Guds vilje, enn å be om min. Av er-

Jeg vet det er bedre å be om Guds vilje, enn å be om min

”

livet tilbake til den riktige veien fordi jeg vet jeg er kalt til hellighet, og at jeg hele tiden må rette blikket mot Gud og sette Ham i fokus. Slik er helgenene et sikkerhetsnett for meg, jeg vet at det finnes utallige mennesker som gjennom sitt jordiske liv utførte Guds vilje, og nå er i Himmelen. Disse helgene kan hjelpe meg også å bli mer dydig, stole på Gud og komme til Himmelen, slik at jeg også kan be Ham om forbønn

faring kan jeg trygt bekrefte at St. Antonius alltid er beredt, så har du mistet noe eller rotet noe bort, spør ham om hjelp til å finne det. Jeg kan be Sta. Rita om hjelp i desperate situasjoner, og St. Blasius om jeg får vondt i halsen. Dette vennskapet kan fort bli et nyttevennskap (*hva er et nyttevennskap? Les artikkelen "Thomas Aquinas om vennskap og ekteskap" på s. 15*). Jeg kommuniserer bare for å be om hjelp. Hvordan kan

jeg få et mer dydig forhold til helgener? Jeg kan for eksempel be St. Antonius om hjelp istedenfor å få panikk fordi jeg ikke finner noe. Jeg kan takke St. Hieronymus for at jeg ikke ble irritert og utålmodig da jeg skulle oversette en tekst.

Hvorfor ber jeg St. Hieronymus om hjelp til å oversette, og ikke St. Olav? Helgener har ofte spesifikke yrker, deler av livet eller steder de er skytshelgener for. Dette er som oftest fordi de hadde et spesielt talent, interesseområde eller yrke, eller fordi noe i livet deres er knyttet til et spesifikt sted. Når jeg ber St. Hieronymus, skytshelgen for oversettere, om forbønn til å oversette en tekst etter Guds vilje, minnes jeg hvordan han gjennom sitt liv som oversetter gjorde Guds vilje. Jeg kan bruke helgenes forbønn til å bli hellig og huske på å utføre Guds vilje i en konkret handling eller del av livet mitt, og ikke søke min egen jordiske suksess. Jeg kan bli mer ydmyk, fordi jeg skjønner at jeg alene er svak og bare Gud kan hjelpe meg – også gjennom helgenenes forbønn. Alle navngitte helgener er i Himmelen og kan be for meg til Gud, men hver av dem har en helt spesiell rolle.

Helgenene har på en måte vært åndelige superstjerner for meg, og som barn ville jeg jo bli som dem.

”

THOMAS AQUINAS

OM VENNSKAP OG EKTESKAP

■ I sitt andre hovedverk, *Summa contra gentiles*, skriver Den hellige Thomas Aquinas (1225-1274) at «det beste vennskapet er mellom mann og kone» – det vil si, en form for vennskap som finnes i ekteskapet. For å forstå hva han mener med dette, er det nyttig å se litt på hva den greske filosofen Aristoteles (384-322 f.Kr.) hadde å si om vennskap.

I sin kommentar til *Den nikomakiske etikk* skriver Thomas om de tre formene for vennskap som Aristoteles opererer med: vennskap basert på nytte, nytelse og dyd. Det er bare det dydige vennskapet som er et «sant» vennskap (eller vennskap «i seg selv»). Her har jeg oversatt noen utdrag fra Thomas' kommentar som et bakteppe til hans utsagn om ekteskapet.

Kommentar til *Den nikomakiske etikk*, §§ 1559, 66-7, 74-7

[Aristoteles] forklarer at når noen vil det gode for en person og for dennes skyld, kaller vi dem velvillige, men ikke venner – med mindre viljen blir gjengjeldt, slik at den elskede [også] vil det gode for elskereren og for dennes skyld. Dette er fordi vi sier at vennskap er velvilje med en tilsvarende gjengjeldelse, slik at den som elsker blir elsket tilbake.

Det er åpenbart at de som elsker for nyttens skyld, elsker på grunn av godene de får, og de som elsker for nytelsens skyld, elsker på grunn av gledene som gir dem nytelse. Dermed elsker de ikke vennen sin for den han er i seg selv, men for det som er tilfeldig ved ham – nytten eller nytelsen han gir. Det er derfor klart at vennskap av denne typen ikke er vennskap i seg selv, men bare tilfeldigvis.

Så viser han at vennskap av denne typen lett blir oppløst. De er til for noe som er tilfeldig ved den elskede personen, og på dette området er ikke mennesker alltid de samme. Én og samme mann kan ikke alltid gi

nytte eller nytelse, for eksempel. Når de som er elsket [på denne måten] slutter å være nyttige eller gi nytelse, slutter derfor vennene deres å elske dem.

Deretter behandler han den fremste formen for vennskap, som er til for det gode ved dyd. Først påpeker han at dette vennskapet er fullkomment. Han sier [altså] at vennskapet mellom gode mennesker og de som er like med hensyn til dyd er et fullkomment vennskap. [...] Han beviser uttalelsen sin ved å forklare egenskapene til dette vennskapet.

Først viser han at vennskapet som nettopp ble nevnt er vennskap *i seg selv*, og ikke bare tilfeldigvis. De som er like med hensyn til dyd vil det gode for hverandre, i den grad de er dydige. Men de er gode i seg selv, for dyd er en slags fullkommenhet som gjør mennesket og dets verk godt. Det er altså klart at slike mennesker vil det gode for hverandre i seg selv. Derfor har de vennskap i seg selv.

For det andre konkluderer han fra dette at vennskap av denne typen er det beste vennskapet;

Jo bedre et vennskap er, desto mer solid og langvarig vil det være.

”

det som er i seg selv er alltid bedre enn det som er tilfeldig. Siden dette er vennskap i seg selv, og de andre bare tilfeldigvis, er den beste typen venner de som er dydige og vil det gode for sine venner for deres [egen] skyld – og ikke av hensyn til noe de kan få av dem.

For det tredje konkluderer han videre: fra det faktum at mennesker av denne typen elsker hverandre på grunn av deres

godhet, forblir vennskapet deres følgelig [værende] så lenge som de er gode i dyd. Men dyd er en permanent vane, og forandres ikke så lett. Derfor er dette et varig vennskap.

Summa contra gentiles, III, kap. 123

Jo bedre et vennskap er, desto mer solid og langvarig vil det være. Det ser ut til at det beste vennskapet er mellom mann

og kone, for de er forenet ikke bare i den kjødelige foreningsakten, som skaper en slags mild forbindelse selv blant dyrene, men også i et partnerskap som gjelder hele spekteret av hjemlige aktiviteter. Som et tegn på dette må mannen til og med «forlate sin far og sin mor» for sin hustrus skyld, som det står i Første Mosebok [2,24]. Derfor er det passende at ekteskapet er fullstendig uopløselig.

LOVE, FRIENDSHIP AND MARRIAGE

■ **“Man is by nature a social animal” is a famous quote by the legendary Greek philosopher Aristotle (384 - 322 B.C.) stating that we are born with social capacities that enable us to establish relationships with other people and conditions.**

These relationships play a very important role in our personal development because through them, we obtain relevant reward from our closest environment that favor our adaptation to it. The absence of these capabilities, on the other hand, may provoke rejection, isolation and basically limits on our life quality. So what would be the starting point of these relationships? - Love.

This article is a reflection on love, friendship and marriage. These concepts are so great, huge and beautiful that sometimes feels we take them for

granted and forget to take care of them. We all are well aware of the theory of course, but in a world where Love, Friendship and Marriage have been having their meaning softened to the level of likes on Instagram or a friendship request on Facebook, there is no surprise that our society is drowned in despair, anger, mistrust and disenchantment.

Not long ago I wrote an article on my blog about Friendship, my experiences, struggles and conclusions on the matter. Friendship is a quite wide concept. We discover many

on the contrary, they are very usual as far as there is respect and mutuality. On the other hand, it is so beautiful to be open and to welcome new people in our lives without having concrete expectations, just to give some of ourselves to others, to make their life easier in a concrete moment, to serve them and to enjoy the moment, to be present, to let ourselves be surprised. We'll meet many people during our lives, they will share with us wonderful stories, anecdotes, we will give them our time, serve and help each other with respect, generosity, under-

I must say that sharing the catholic faith was a great help to grow closer to God and by that we grew closer together.

kinds of friendships throughout our lives: school, college, interests, ... Some of them may last forever, and many others fade away when: the school year is over, when the interests change or when the fun diminishes. There is nothing wrong with these kind of friendships,

standing and through Love.

The kind of Friendship that fascinates me is the one based on virtue, the one where two people love what is good in themselves and what is good in each other, isn't it beautiful? Before I got married, I got

the chance to spend three months with my best friend in Sta Katarinahjemmet, a student house in Oslo. We lived together in a tiny room, with just a piece of luggage each, scheduled meals, shared bathrooms, a really small mirror, etc. It might seem quite inconvenient, but the truth is that when I look back to our memories there, I cherish them with all my heart, it was just what we needed: time together, for ourselves, growing in friendship, growing in the infinite love of God, unrushed quality time with my best friend. We shared spaces with other girls and the sisters were just amaz-

ing, helping us with everything we would need and inviting us to join their prayers. This time reminded me that among women we need each other. God created us to be intimate

think about it, there are some things that mostly only women can understand and empathize with: the pain of a broken relationship, motherhood and all that comes with it, the angst

Communication is essential, take difficult topics and discuss them, share ideas, even the craziest ones.

”

with friends, to grow in deep friendship and connection with other women and know Christ through those friendships and be free in Him. If we

coming from being compared to others, insecurities or discerning true beauty. Women instinctively understand each other in a way a man cannot.

It would require time, empathy and love (and at least 50 years of marriage) for a man to get the full picture of a woman's heart.

- These relationships are good because come from God
- Humans have the power to take the good and twisted into evil
- Some people take these relationships and turn them into weapons to use it against others

age takes a lot to be repaired if it does get repaired.

As mentioned earlier, we are all called to be social, to share with others, to grow in friendship with God, and the ultimate version of this would be the so called perfect friendship, enjoying each other's company, working together, helping each other, overcoming life challenges without giving up. Marriage is the sacramental

for we won't be hurt if we don't open ourselves totally showing our vulnerability, isn't it logical? Personally, I have to say two things on this question:

Firstly, although it is easy to think that building a wall around your heart will solve all your issues of vulnerability, at the end of the day you will be just limiting yourself. As one priest once told me: "Do not make others pay the price of

Intimacy and sexuality is a great gift from God that made of the union between a man and a woman something sacred, mysterious and powerful.

”

However, while being Friendship a gift from God, something good and beautiful, humankind has the ability to take the good and twist it into evil. Some people are even able of taking advantage of the closeness of these relationships and turn them into weapons to use them against others. I am quite certain that every person reading this has experienced betrayal from another friend or even partner. The pain is immeasurable and the dam-

manifestation of this particular kind of friendship between a man and a woman, the vocation of a promise to serve each other for the rest of our lives.

We need to keep in mind that evil takes what is good, beautiful, refreshing, life-giving and turn it into something draining, ugly and scary. Because of this, we could think that it feels easier to keep friendships and relationships not too close because of the fear to be hurt,

the damage of previous experiences".

Secondly, seek encouragement, inspiration from books, shows or people. One book that helped me a lot was "The Four Loves" by C. S. Lewis, and I find this quote from the book quite accurate to what I am describing:

"To love at all is to be vulnerable. Love anything and your heart will be wrung and possibly bro-

ken. If you want to make sure of keeping it intact you must give it to no one, not even an animal. Wrap it carefully round with hobbies and little luxuries; avoid all entanglements. Lock it up safe in the casket or coffin of your selfishness. But in that casket, safe, dark, motionless, airless, it will change. It will not be broken; it will become unbreakable, impenetrable, irredeemable. To love is to be vulnerable."

-C. S. Lewis, The Four Loves

Continuing the thread of the previously mentioned vocation of marriage, I met my husband during a retreat at Lunden monastery, it took us time to get to know each other, to understand each other, to learn each other's culture and to build trust, but one thing we had certain: commitment. Genuine communication and trust begins with commitment, the absolute certainty of the other person's intention. Faith also played a very important role. We live in a Godless world where we need to measure our words in order not to offend someone or explain our faith to others who don't believe, etc. I must say that sharing the catholic faith was a great help

to grow closer to God and by that we grew closer together. Everything became organic, easy, natural, time flew, our admiration and fascination for each other grew and the deep respect too.

Engagement was a period that happened faster than expected. It was a time dominated by trips and movings, but this allowed us to show our true nature, everytime we had some time for reflection we would rediscover each other under a different light and it would help to rediscover ourselves as well. I knew I loved him, but as time passes by I keep discovering how much I love him, to the point to deeply desire to offer him my total dedication, my life.

Communication is essential, take difficult topics and discuss them, share ideas, even the craziest ones. Our marriage course was a little atypical, because we lived in different cities at the time, but that didn't stop us from taking some of the topics recommended on the marriage course and reflect on them. Some of the topics might seem obvious, but

the deeper you go with them, the more you need to find a common ground.

Our greatest challenge was sexuality. I guess this is no surprise to anyone: a young couple in love getting ready to be married? -Obvious. We were sharing the same faith, same values, even the same visions on the topic. It doesn't matter. We women are created to receive and men to give, is a natural, beautiful and powerful call, a wonderful gift that we all have the responsibility to take care of it and the amazing opportunity to make a true gift of ourselves after the wedding. During the engagement period it was such a tempting and distracting matter, always with the urge to be in each other's arms, so rewarding but always with the idea at the back of our head that we could be grasping or just taking the sacred gift that God has created us for. Intimacy and sexuality is a great gift from God that made of the union between a man and a woman something sacred, mysterious and powerful. I am sharing this because I think it's important to mention it, to not to treat it as a taboo.

It doesn't matter if you are a devoted catholic, the temptation is great and the mind is easily distractible. Do not keep it for yourself, seek support, inspiration.

Unfortunately, we live in a world where great values and principles are being impoverished or even ridiculed, treated as corny or old-fashioned. But let's take this as a chance instead of a disadvantage, as I said in the first paragraph, the starting point to any kind of relationship towards people or environment is through Love, let's be committed to our values, for Love is a universal principle common to every single tradition or culture.

We are created out of Love and we are born to share that Love, for friendship. Love and Friendship are based on hard work, sacrifice, resilience, empathy and generosity. We are not perfect, people will continue getting on our nerves, even our most loved ones, we are not going to be perfectly loved nor totally understood because that is for God to do so and that genuine Love is our most precious treasure.

OM VENNSKAP

På Angelicum, det Pavelige Institutet av Thomas Aquinas i Roma, der jeg studerer dette akademiske året, møter jeg mange prestestudenter, nonner og lekfolk, med veldig forskjellig bakgrunn og erfaringer. Jeg har spurt noen av våre skandinaviske seminarister hva de tenker om vennskap og hvilke ingredienser et vennskap bør ha.

1. Hva heter du, hvor kommer du fra og hvor lenge har du vært her på Angelicum
2. Hvilken rolle har vennskap for deg som er på vei til en prestetjeneste?
3. Hvilke ingredienser ville du sagt godt vennskap bør inneholde, hva er viktig i et vennskap?
4. Har du noen helgenvenner som er du ser opp til eller har god relasjon med?
Takk til våre gjester, lykke til med studier og stor hilsen til dere i Norge fra Roma!

Daniel

Jeg heter Daniel. Jeg er fra Danmark. Jeg har vært på Angelicum i to måneder.

Vennskap med andre mennesker spiller en birolle. Det er et bonus på denne veien som

leder til prestetjeneste, tenker jeg. Det første fokus er mitt forhold med Jesus.

Felleskjærlighet til Gud. Også at man ser man hverandre i Guds lys, slik Gud ser oss. Man blir ikke skuffet over sin venns feil eller mangler nå de svikter deg, og det samme med en selv, våre egne feil. Man har et vennskap i sannhet og man kan være ærlig også når ting ikke er så bra.

Ja, jeg har tre som er spesielt nære for meg: Johannes av Korset, Teresa av Avila og Teresa av Lisieux. Men særlig Therese av Lisieux og Johannes av Korset. Therese av Lisieux har en gang reddet min far og så er hun en STOR lillesøster for meg.

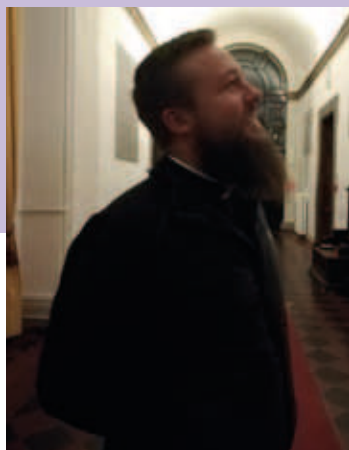
Mathias

Mitt navn er Mathias Ledum, jeg kommer fra Tretten i Gudbrandsdalen og startet mine filosofistudier på Angelicum i starten av Oktober.

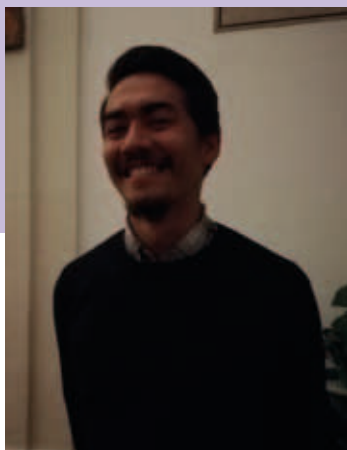
Det har en helt sentral og avgjørende rolle! For det første så tror jeg at ethvert prestekall springer ut av et intimt og kjærlig vennskap med Jesus, og at kallet pleies og vokser nettopp gjennom dette

personlige forholdet med Kristus, vår yppersteprest. Uten et vennskap med Han, så blir prestetjenesten bare et simpelt yrke, og livet vil mest sannsynlig føles uutholdelig tomt og meningsløst. I tillegg til vennskapet med Kristus, så er det også utrolig viktig med gode vennskap og relasjoner med andre. Et liv i kyskhets kan ikke sees som en byrde man pålegger seg sjøl eller et "nei" til kjærlighet, tvert i mot er det heller et stort "Ja" til kjærligheten, en gave man både tar imot og i sin tur bruker for å gi seg sjøl til andre. Det er klart at et liv i sølibat kan oppleves ensomt og tungt, og det er derfor så viktig at man innser nødvendigheten for å kultivere gode og sunne vennskap.

Jeg tror hovedingrediensen i et godt vennskap er å elske hverandre. Med dette mener jeg ikke å elske personen på en klisjéaktig, romantisk og sukkersøt måte, men å elske personen så mye at man er villig til å ofre opp sin egen tid, energi og til og med sin egen vilje for den andres ve og vel. Dette betyr både at man skal være der for å trøste hverandre i de vanskelige stundene, dele fine og gledelige opplevelser med

Daniel Steiner Ebert

Mathias Bruno Ledum

Joseph Rizk

hverandre, men også være villig til å broderlig korrigere når man ser at den andre personen tar valg som ikke er bra for en sjøl. Når det er sagt, så tror jeg alle vennskap har godt av rikelige mengder barmhjertighet. Jeg tenker også at målet med alle vennskap bør være å få den andre til himmelen. Hvis man virkelig vil den andre vel, så er jo et liv ansikt til ansikt med Gud det største man kan ønske seg for sin venn, og dermed blir vennskapet en slags felles vandring på hellighetens vei, gjennom tjukt og tynt, i håp om at de en dag kan leve sammen med Gud og alle de hellige i paradiset.

St. Bruno (min skytshelgen), St. Olav og St. Mor Teresa er de helgenene jeg ber om forbønn på daglig basis. De er både forbilder og forbedere som jeg ikke bare får inspirasjon og veiledning fra, men er også venner jeg kan gå til for trøst og hjelp. Helgenstatusen er kanskje ikke helt avklart, men jeg har definitivt min avdøde mor som min største forbeder

og følgesvenn. Døden har ikke satt en stopper for vårt forhold, med henne kan jeg alltid dele alt hva jeg har på hjertet, både i de gode og onde dager.

Joseph

Jag heter Joseph Rizk og kommer fra Göteborg (Sverige) med røtter fra Libanon. Jag har studert ett år og noen måneder på Angelicum.

Hvilken rolle vennskap har for meg som forbereder meg til et liv som prest er noe jeg har reflektert omkring mye de seneste halvåret. Det som startet mine refleksjoner var faktisk Aristoteles og Thomas, som snakker om vennskap som menneskets høyeste aktivitet. Vi er skapt for relasjon, for kjærlighet. Vår høyeste naturlige aktivitet er vennskap med andre mennesker og vår høyeste overnaturlige aktivitet er vennskap med Gud. Vennskap er viktig for meg på ulike måter, men kanskje mest det å vite at det er noen der som vil ditt beste. Det gir

meg trygghet, energi og glede. Hellige Abelard, en munk på 1000-tallet, som skrev en bok om vennskap sier: "Ingen medisin er mer verdifull, ingen mer effektiv, ingen bedre egnet til å kurere tidsmessige sykdommer enn en venn vi kan henvende oss til for trøst i vanskelige tider, og som vi kan dele lykke med i perioder med glede."

Jeg synes at et sant vennskap bør inneholde en del gode, det vakre og det skjønne, der man oppmuntrer hverandre til å bli sitt sanne jeg, streve etter et dydig liv. At man vil den andres beste, om så den personen ikke fortjener det, er definitivt et godt grunnlag for vennskap, men men enda ikke sant vennskap. Forskjellen mellom generell kjærlighet til våre neste og vennskap er at vennskap har også dyp tillit. **Helgener som står meg nær og som har inspirert meg** er hellige Charbel og Josef, Jesus fosterfar. Disse har vært med meg hele mitt liv og er det fortsatt i idag.

NUKS AKTIVITETER FOR UNGE

ADVENTSAKSJONEN

For alle som vil gjøre en nestekjærlig innsats for andre mennesker.
Tema for aksjonen er: "Mali- sultkrise i et land herjet av konflikt".
Sted: Hele Norge!

30. november - 23. desember

18+HELG

Helgen er for alle som ønsker å vokse i troen, både de som føler at de er godt på vei og de som føler at de har langt igjen.
Vi gleder oss til å treffe både kjente og nye fjes!
Sted: Mariaholm

13. - 15. november

LANDSMØTE

Arrangementet er rettet til lokallagsledere, barne- og ungdomskontakter, utvalg, redaksjoner, funksjonærer og gjester. Det er her alle de viktige avgjørelsene tas!
Sted: Mariaholm

18. - 20. september

PILEGRIMSTUR

På turen vil du oppleve alt fra gode samtaler, tid til refleksjon og bønn omgitt av vakker, norsk natur, latter og sosialt samvær, tunge motbakker, velfortjente pauser, skog, fjell, elver, beitende kyr og sauer og kanskje en vill moskus, om du er ekstra heldig.
Sted: Pilgrimsleden og Trondheim

22. - 29. juli

Desember

November

Oktober

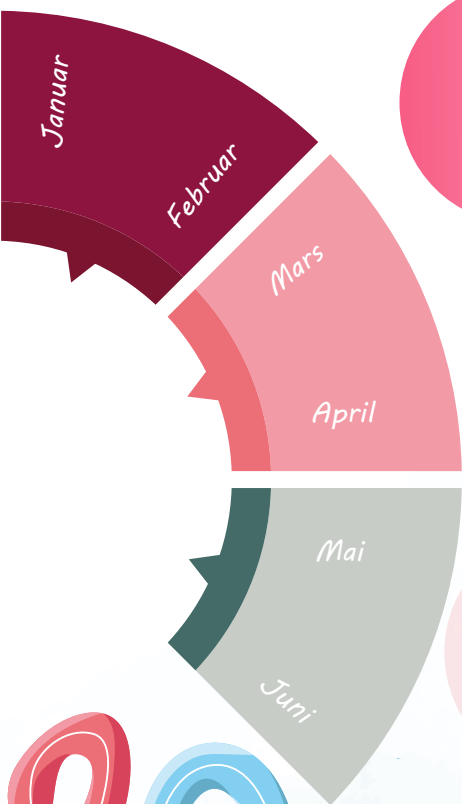
September

August

Juli

20

ETSKALENDER E VOKSNE

18 + VINTERSPORTSHELG

Det blir både vintersport og åndelige temaøkter!

Sted: Lillehammer

31. januar - 2. februar

DUGNADSHELG

Vil du gjøre en innsats for vår kjære leirsted?

Meld deg på Dugnadshelg! Helgen er gratis!

Sted: Mariaholm

17. - 19. april

MILITÆRVALFART TIL LORDES

Den katolske kirke og Norges Unge Katolikker inviterer deg til å bli med på den 62. internasjonale militærvalfart.

Sted: Lourdes, Frankrike

11. mai - 21. mai

LITT OM KATOLSK DATING OG
KJÆRESTEFORHOLD

■ **Den katolske forfatteren og foredragsholderen Jason Evert har sagt: «Vi ser ut til å leve i en kultur full av single mennesker som handler som om de dater, datende mennesker som oppfører seg som om de er gifte, og gifte mennesker som lever som om de er single. Jeg synes det er på tide å putte ting i riktig rekkefølge igjen.» Jeg skal forsøke å si noe om hvordan vi kan gjøre nettopp det.**

«Hva nå? Jeg vet riktignok hva Kirken lærer om ekteskapet og hvorfor, men jeg er jo ikke gift!» Hvordan finner man en god – ja, kanskje til og med en katolsk – ektefelle? Man får dessverre ikke utdelt en steg-for-steg-håndbok om dating og kjæresteforhold etter hver temaøkt.

Jeg mener ikke at Kroppens teologi bare er nyttig for de som er kalt til ekteskapet – Kroppens teologi gjelder for alle som har en kropp (altså for alle mennesker), og den omfatter hele kristendommen (Inkarnasjonen var øyeblikket da selve Teologien, Gudsordet, tok på seg en kropp). Men det

Hjertets dypeste lengsler

Til syvende og sist lengter vi alle etter å se og bli sett, å elske og bli elsket. Den hellige Thérèse av Lisieux har sagt: «La oss elske, siden det er det hjertene våre ble laget for.» Men det må finnes en bedre måte å tilfredsstille hjertets dypeste lengsler på enn den emosjonelle berg- og dalbanen av engstelse, utnyttelse og skuffelse som kjennetegner mange kjæresteforhold i dag. Hva kan gjøres for at forholdene til unge mennesker skal bli sunnere og helligere?

Det kan være så lett å føle at du er den eneste som sliter, at

La oss elske, siden det er det hjertene våre ble laget for. ”

Av de som har vært på NUK-arrangementer med Kroppens teologi som tema, eller som har lyttet til foredrag ved Erik Andvik, sr. Sofie OP eller Christopher West, er det sikkert noen som har spurt seg selv:

finnes et stort behov for veiledning i det vi kaller «kjærlighetslivet» i vår tid, spesielt når dette kan virke som det mest kompliserte og innviklede rotet vi noensinne vil bli nødt til å utholde.

du er den eneste som føler seg alene eller uønsket. Folk tar ofte på seg forskjellige masker og bygger murer rundt hjertet sitt, kanskje fordi de har blitt såret i fortiden og det virker som om det ikke er verdt risi-

koen å slippe noen andre inn. Men hvis du ser forbi fasaden, vil du mest sannsynlig se en person som kjemper med akkurat de samme bekymringene som deg.

Det er viktig å huske at kjærlighet ikke først og fremst er en følelse, selv om den ofte ledsages av sterke følelser. Kjærlighet er faktisk en viljeshandling; det er når vi sier til en annen person: «Jeg vil det gode for deg – ikke for min skyld, men for din.» Hvis vi tenker på det som kun en følelse, er det nettopp en følelse vi vil se etter når vi lengter etter kjærlighet. Da kan det hende at vi forelsker oss i *følelsen*, og ikke i selve *personen*.

En annen ting: Jesus vil elske deg på en måte som intet dødelig menneske kan. Kjærlig-

heten mellom mann og kvinne er et tegn på Guds kjærlighet, men det ene kan ikke erstatte vårt behov for det andre. På samme måte kan ingen mann eller kvinne være din frelser eller gud; ingen er i stand til å være «alt» for deg. Hvis du legger en slik forventning på kjæresten din, kommer han eller hun til å bryte sammen under presset, og du vil uunngåelig bli skuffet.

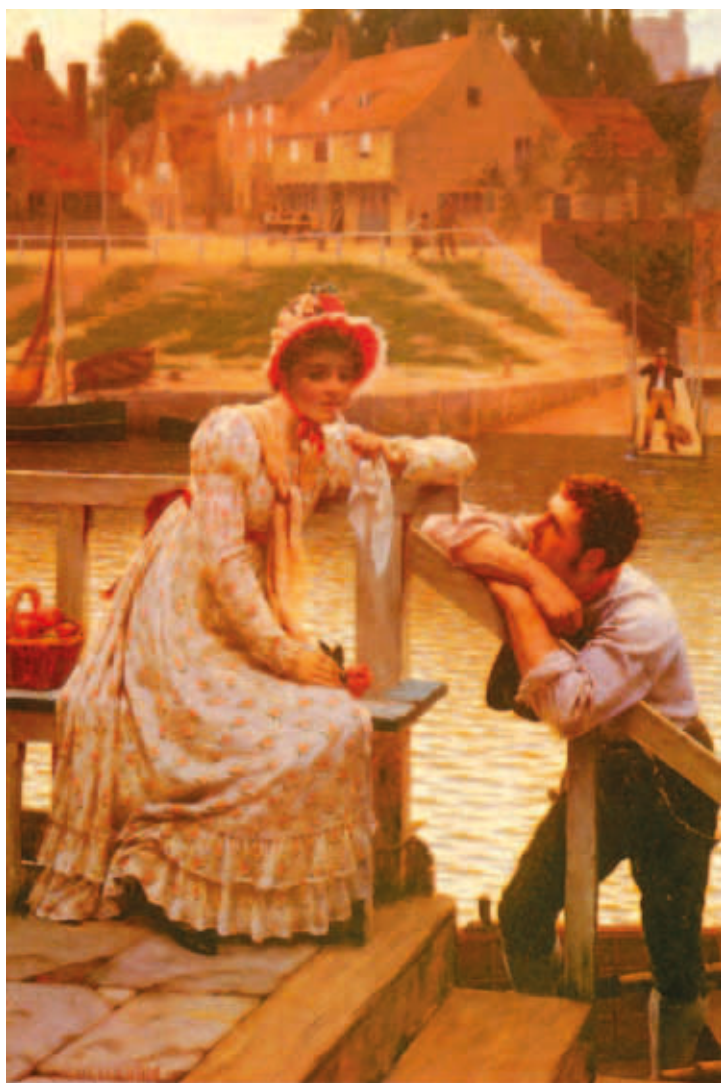
I boken *Emotional Virtue* gjengir den katolske forfatteren Sarah Swafford et godt råd fra en ung prest: «Jeg vil at du skal løpe til Jesus; jeg vil at du skal ta alt du føler, alt du bekymrer deg for, og legge det ned for hans føtter. Du trenger ikke å bære det lenger. Kast deg i armene hans og la ham elske og tilgi deg. Når du er sterk og helbredet, vil jeg at du skal løpe med

ham. Og når tiden er inne, kan du kikke til siden og se hvem som løper sammen med deg.»

Formålet med dating

Formålet med dating er å bli bedre kjent med en person for å se om dere kan bygge et solid og langvarig forhold sammen. Hvor mange «dater» man bør ha for å finne ut av dette, kan variere. Måten dere blir kjent på, behøver ikke å skille seg så mye fra et vennskap (selv om man raskt legger merke til om det er noe mer enn det). Etter ikke altfor lenge bør dere ha en samtale der dere «definerer» forholdet og blir enige om å gå videre eller ikke.

På det neste stadiet i forholdet bør du bruke tiden til å finne svaret på følgende spørsmål: «Gud, er dette personen du

har kalt meg til å gifte meg med og dele livet mitt med?» Det er viktig at du går inn i dette med klare intensjoner. Det er ikke noe poeng i å trekke ut et forhold med en person som du overhodet ikke kan se for deg at du kunne vært lykkelig gift og ha barn med; da vil begge to frarøves både tid og andre muligheter.

Når du går inn i et kjæreste-forhold, er målet for reisen enten et «ja» ved alteret eller den mulige hjertesorgen som kan følge av å slå opp eller bli slått opp med. I mellomtiden er det viktig å huske på at vi først og fremst er brødre og søstre, forenet gjennom vår felles Far i himmelen, og der- nest kjærestes eller noe annet. Dette innebærer at man alltid skal behandle hverandre med *kyskhet*, slik Paulus skriver at mennene skal behandle «unge kvinner som søstre, i all renhet» (1 Tim 5,2).

Kyskhet innebærer, ifølge *Den katolske kirkes katekisme*, «en vellykket integrering av seksualiteten i mennesket» (nr. 2337). Og videre: «Gifte [mennesker] er kalt til å leve i ekteskapelig kyskhet; de andre lever kyskt i

avholdenhet» (nr. 2349). Jason Evert driver *Chastity Project* sammen med sin kone, Crystalina, og de har samlet mye nyttig informasjon om kyskhets på nettstedet www.chastity.com (de ovennevnte West og Swafford er blant prosjektets mange bidragsytere, som også inkluderer Brian Holdsworth, Chris Stefanick, Emily Wilson, Jackie Francois Angel og Matt Fradd).

Noen praktiske råd

Menn og kvinner har alltid hatt problemer med å forstå hverandre, og dette virker spesielt vanskelig i nyere tid. En av grunnene kan være at

dig. Jo høyere dyd, jo edlere karakter hun har, desto mer må en mann strebe for å være henne verdig.»

Kallet til å strebe etter å forbedre seg selv gjelder selvfølgelig for begge kjønn. Katekismen definerer dydene som «grunnfestede holdninger» og «faste innstillinger» som «gjør det lett å føre et moralsk godt liv» (nr. 1804). Kort sagt, de er edle karaktertrekk (for eksempel klokskap, rettferdighet, mot og måtehold) som det går an å opparbeide seg gjennom gode vaner. Det beste vennskapet er et som er basert på dyd. Men husk at dette er en prosess; det viktigste i et forhold er at

være veldig vanedannende, og hvis man sender meldinger til hverandre hele dagen lang kan det skape en følelse av emosjonell nærhet som kanskje ikke er så dyp som den virker. Her er et godt råd: ikke ta et skritt videre i forholdet via teksting eller sosiale medier. Dette gjør at ting kan utvikle seg naturlig ved at dere snakker sammen, ansikt til ansikt.

Til slutt vil jeg understreke at du ikke kan bli i et kjæresteforhold på grunn av frykt – frykt for at du aldri vil finne en som er «bedre», eller for at dette er den eneste personen som vil elske deg. Dette kan føre til at man skjuler sitt egentlige

Gud, er dette personen du har kalt meg til å gifte meg med og dele livet mitt med?

det ikke lenger finnes allment aksepterte regler for hva som utgjør autentisk maskulinitet og femininitet. Men én ting er sikkert: noe av det mest tiltrekkelige som finnes er *dyd*. Den ærverdige Fulton Sheen har sagt: «Når en mann elsker en kvinne, må han bli henne ver-

dere støtter hverandre i en felles streben.

Teksting og sosiale medier har unektelig mye av skylden for tvetydigheten, forvirringen og frustrasjonen som mange menn og kvinner opplever i dag. Teksting kan blant annet

jeg, fordi man feilaktig tror at man ikke er verdt å elske. Hvis Gud har kalt deg til ekteskapet, er din fremtidige ektefelle der ute et sted – selv om det ikke stemmer at det bare finnes én person som kan passe til hver av oss.

Tekst: Marta Krakus
Foto: Privat

EN KOMMUNION OG VELSIGNELSE.

Relasjoner som Gud velsigner oss med er så sårbare, så unike. Ja, vi utfyller hverandre. Våre gode relasjoner drar oss mot Gud som er vårt endelige mål og vår hellighet i Ham. I våre møter gir vi og tar i mot. Vi vokser som mennesker ved siden av den andre, vi vokser også sammen i vårt lille fellesskap av to elskede som fylles med Kjærligheten selv og beriker hverandre med de gaver Gud har gitt dem som mann og kvinne. Når den ene er svak kan den andre gi støtte og være kilde til Guds omsorg og barmhjertighet.

Relasjon mellom mann og kvinne er en kommunion. Den ekteskapelige foreningen er et bilde på Treenigheten. De blir ett i lidelse, glede og kjærlighet. De drar hverandre mot himmelen. Det er så naturlig for oss mennesker, som er skapt for hverandre, og så utfordrende samtidig. En slik relasjon er en ekte heliggjørelse. Mor Teresa sier i sine refleksjoner: "Kjærlighet til hverandre er den sikreste veien til stor hellighet". Det er heliggjørende fordi det både gir og krever. Vi lærer hvordan vi skal gi av oss selv og, som ofte er like utfordrende, ta i

mot. Vi lærer å glemme oss selv og være til for andres skyld, sammen for Kristus og slik Kristus gjør for oss. Derfor er det en relasjon som gjør oss Kristus lik. Vi gjør alt for Kristus, og sammen med Maria vår Mor og forbilde. Hvor godt det er for oss kvinner å se på Maria og lære av henne å elske, å være en mor, kone, søster, datter...

Når vi ber rosenkrans begynner kjæresten min bønner og jeg svarer ham. I disse bønnestunder erfarer jeg et vakkert bilde av vår natur. Dette er bare et lite bilde, og min forståelse. Når han begynner bønner og leder meg, tar han min hånd og leder meg til Maria mens han selv hilser og priser vår Mor, Guds Mor og en Kvinne, som er velsignet blant alle kvinner. Min kjæreste priser og elsker Kirkens Mor, som bærer våre bønner til sin Sønn, som støtter oss mennesker, som peker på Kristus for oss og er en Mor for oss alle, omfavner oss med sin kjærlighet. Ikke bare det, Hun lærer oss kvinner hvordan vi selv skal være mødre. Hun viser våre menn, ved å peke på sin Sønn, hvordan de skal ære og elske oss slik Kristus elsker Kirken.

Jeg, med mitt svar, bærer alle menneskers sjeler til Henne ("be for oss syndere"). Jeg tar med alle under mitt favn, til Hun som vil bære dem til Kristus. For et stort ansvar Gud gir til oss begge.

Så vakkert det er å oppleve en slik kommunion når vi vender oss mot Gud i bønn, sammen med vår Mor. Felles bønn leder forholdet mot himmelen og styrker oss sammen. Min kjæreste som leder meg og som også kan være svak i mine armer, mens jeg bærer ham til vår Mor.

Den ekteskapelige relasjon er en kommunion som skal peke mot Kirken og Kristus sin kjærlighet til Henne. (Ef 5,31-32). Så opphøyet den er og for et forbilde vi har å streve etter. En slik åndelig forening mellom de to som velger hverandre er ekskluderende, samtidig en velsignelse for alle som møter dem. De åpner seg selv for den andre og sammen for Gud som lar deres gaver blomstre.

Se på Høysangen, hvordan disse to lengter etter hverandre. Hvordan hun venter på sin elskede, går for å finne ham. Hvordan deres kjærlighet blomstrer. Den kvinnelige

skjønnheten og kjærligheten som løper til den hun elsker ("Jeg vil lete etter ham som jeg elsker" Høys 3,2). Hennes elskede lengter etter henne og beundrer henne når de møtes. Det er alltid rom for undring, overraskelser og personlig vekst.

Vi trenger å bli sett av den andre, elsket og elske tilbake.

Fordi vi er skapt av kjærlighet og til kjærlighet. Alle vi trenger hverandres visdom og erfaring, nærhet, men det er særlig i den ekteskapelige forening og veien som fører til denne at en mann og kvinne kommer så dypt inni relasjon med hverandre. For andre kan et godt møte være en stor velsignelse, samtidig som disse alltid er sårbare og vi må være oppmerksomme på å ha en relasjon som beskytter personens tilstand og det løfte de har gitt eller planlegger å gi til Gud eller et annet menneske. Må vi, både kvinner og menn alltid være gode i møte med hverandre, forsiktede, gi det vi kan og be om det den andre dele med oss. La oss alltid søke bekreftelse i vår Herre, Han som er den eneste som kan tilfredsstill oss helt og som vi selv alltid lengter etter. Det er ofte

at mens vi lengter etter å være nær Ham, søker vi Ham andre steder. Å søke bekreftelse og tilfredsstillelse hos andre er veldig naturlig for oss alle. Vi kvinner søker ofte bekreftelse for vår verdighet og skjønnhet hos menn i stedet for å se mot Vår himmelske brudgom som elsker oss og Vår far som har skapt oss i sitt bilde. Slik innstilling beriker ikke relasjoner, men gjør oss usikre på oss selv og setter vår lit i menneskers meninger, ikke i Guds kjærlighet til oss.

I de nærmeste relasjoner, særlig den som leder til ekteskap vil det å gi bekreftelse og anerkjennelse til den andre være et kjærlighetstegn. Den vil understreke den unike re-

lasjonen og forholdet til den andre. Det er så viktig å bruke virkemidlene vi har fått til å alltid vise vår kjærlighet; ord, gester, bønn, blick. Det finns så mange måter vi kan vise vår elskede hvor viktig hun eller han er for oss. Disse er også forskjellige for menn og kvinner. Menn vil sette pris på nærhet, fysisk trøst, kvinner trenger ofte ord og tilstedeværelse. Ofte går vi forbi hverandre uten å møtes. Den ene kan være sliten mens den andre trenger å snakke sammen. Vi kan så lett misforstå hverandre i våre samtaler. Vi må alltid lete etter kjærlighet hos den andre. I den andres natur er ofte handlinger vi ikke forstår nettopp strev etter å vise kjærlighet. Og vi må anerkjenne at

vi er svake og ofte egoistiske. Tilgivelse og forståelse er så sentralt. Å se dem slik Gud ser dem og elske dem der de er akkurat nå åpner for frihet i kjærlighet. La dem komme til oss. La dem elske oss. Bruke hver eneste dag på å lære å ta hverandre i mot slik vi er, med alle forskjeller og svakheter.

Når vi søker bekreftelse hos det motsatte kjønn uten at dette er vår nærmeste relasjon åpner vi ofte for misforståelse, forvirring og noen ganger tilknytting og attraksjon for det andre menneske. Det er ikke noe lett å møte hverandre, særlig i dag, når vår kultur er så åpen og full av misforståelser, uten at vi egentlig vet hvordan vi på en riktig måte skal være for hverandre, kvinner for menn og menn for kvinner. Når vi forteller våre elskede hvor gode de er, når vi støtter dem med våre ord, kommer vi dem nærmere og forsikrer dem om vår kjærlighet til dem, det er de som skal få høre vår bekreftelse. Våre forbilder, helgener, vår Mor og til og med våre venner kan være gode eksempler for oss. Også erfaringer vi har gjort oss, når vi deler dem med andre gjør vi hverandre gode, hjelper oss selv og våre ven-

ner i hverdagslige møter med det andre kjønn. Samtaler om dette er så store velsignelser! Ved siden av vår relasjon med den kjæreste er også vennskap med eget kjønn berikende og viktig for oss alle. Den må aldri undervurderes, spesielt i dag er det vanskelig å ta vare på og bygge slike, men de er som søstre og brødre og vil være oss nære på en helt unik måte.

Til slutt må vi alltid ha fokus på Kristus, Vår brudgom og den eneste som er vårt mål. I den ekteskapelige relasjonen er det også Kristus som er vårt sentrum og sammen går vi mot Ham. Alt gjør vi for Ham. Bevisstheten om at det er Han som er vårt felles mål, og vi selv bare er mennesker, gir oss frihet til å ta i mot hverandre

slik vi er, med alle svakheter og styrker. Vi gir hverandre frihet til å være oss selv, samtidig vokse for å bli hellige. Vi lærer å elske hverandre slik Gud elsker hver av oss. Ikke slik vi ønsker den andre skal være, men slik den andre er. Å vokse i dette sammen med ett felles blikk mot Herren og med Marias hjelp er noe av det vakreste. Vårt kall som mann og kvinne, særlig på veien mot ekteskap, er å vende oss sammen mot Gud, elske Ham sammen og tørste etter Ham sammen, elske hverandre med Hans kjærlighet, og rette vår kjærlighet mot Ham, Han som selv er kjærlighet.

*“Kjærlighet til hverandre er den sikreste veien til stor hellighet”
Mor Teresa*

EN LITEN REFLEKSJON OM FAMILIE

Tekst: Marta Krakus

Foto: Privat

■ Jeg kjenner ofte på et savn og dyp tilknytning til min lille familie. Jeg minnes våre stunder og vakre øyeblikk og tenker tilbake på disse med stor takknemlighet.

Alle vi har forskjellige, helt unike familier. Mange av oss er sikkert blitt såret, opplevd vanskelige relasjoner, noen har sett familien sin bli splittet. Andre har kjent veldig sterkt på tilhørighet og dyp kjærlighet og hatt et hjem med mye lyd, bråk, krangling og latter. Vi fikk vokse i et hjem med felles bønn og felles verdier, et hjem der man tilbringer tid sammen. Ingen av våre familier er perfekte, uten svakheter eller potensiale til forbedring. Alle er bygget av svake mennesker som strever hver dag etter å vokse i kjærlighet til hverandre og ikke alltid får det til. Ofte feiler vi helt. Spesielt med de nærmeste, dem vi vil være så gode mot. Det hender vi ikke vet hvordan vi skal møte hverandre, på hvilken måte vi skal kommunisere sammen

i ulike situasjoner. Dette er et livsprosjekt, som helliggjør oss når vi sier ja til det, og det krever en enorm mengde av tilgivelse, barmhjertighet, mot, overgivelse og ubetinget kjærlighet.

Når vi reflekterer over forholdet vi har til våre familier vokser vi også selv og blir bedre kjent med oss selv. Vi oppdager hvordan vi er formet og hvordan vi møter andre mennesker.

Min lille familie er min største gave. Jeg elsker å fortelle andre om våre tradisjoner, hva vi gjør sammen, hvordan vi har vokst opp. Jeg vil også med en gang oppfordre alle til å dele og gi videre det gode vi har fått fra vårt familieliv og vår oppvekst. Våre relasjoner med de nær-

meste er som sagt så veldig forskjellige. Mange vi møter har aldri kjent på noe vi opplever som naturlig, ikke erfart disse kjærtegn i sin familie, ikke sett at en kan dele visse ting med hverandre. Å fortelle dem om våre vakre erfaringer vil gi dem et nytt lys og ofte et håp for deres egen fremtid og familier de selv vil skape, mens de kanskje nå frykter at deres egen erfaring gjentas. Mange av oss unge er redde for å skape egne familier, knytte seg og gi et løfte fordi vi selv har sett våre foreldre bryte det. Å peke ut eksempler som lever ut sitt ekteskapskall og strever for det de har lovet gir så mye styrke til unge mennesker og mot til å gå inn for dette selv. Også å dele erfaringer som er vanskelige, eller ulike hverdagsutfordringer som familier mø-

What can you do to promote world peace? Go home and love your family.

M. Teresa

ter, hjelper andre å se at alle blir prøvet i familielivet og alle opplever vanskeligheter. Alle vi kjemper, og det er godt å vite at andre er i samme kamp, så vi kan støtte hverandre og være sammen i bønn.

Familieforhold er så forskjellige fra andre relasjoner. Vi er knyttet til hverandre, vi omringes av hverandre i store deler av våre liv, vi er skapt av hverandre og til for elske hverandre, et rom der vi lærer kjærlighet. Det er en intens kombinasjon. Hvor lett er det ikke å bli irritert på de andre, mangle tålmodighet, ikke velge de riktige ord til enhver anledning, ikke misforstå hverandre og ta i mot hverandre slik vi er skapt uten å presse dem til å være slik vi ønsker det? Jeg vil tro at de fleste vil kjenne seg igjen i disse situasjoner. Med alle våre ønsker om å være gode, gi kjærlighet, er vi til slutt svake mennesker som prøver, får det til eller feiler.

Derfor vil jeg trygt si at når families utfordringer tas i mot er dette en helt tydelig heliggjørende relasjon. Mor Teresa forteller oss at vi kan vise kjærlighet gjennom alle ulike handlinger. Ved å vaske

klær, stryke skjorter, lage middag forherliger vi Faderen og deler ut vår kjærlighet. Hvor mye mer kjærlighet og også offer gir vi ikke når disse enkle handlinger virker så vanskelige og utfordrende? Når vi er slitne og når vi ikke orker. Eller hvor mye vokser vi ikke i tålmodighet i møte med våre nærmestes feil og svakheter? Ja, vi feiler så ofte selv, sier ting vi angrer så veldig på, gjør noe vi ikke mente å gjøre, men vi klarte ikke å holde oss selv. Tenker for mye på våre egne følelser, behov og glemmer den andres. Ja, alt dette er gangene der vi faller, men etter hver nedgang klatrer vi oppover igjen og roper ut vår kjærlighet til den vi har såret. Dette er vår vei, full av bakker

med hellighet som mål. Når vi faller lærer vi å bekjenne våre feil, ta de opp og bli bedre, når vi blir såret, lærer vi å tilgi og ta i mot den som kommer tilbake til oss.

Våre familier er vårt første utgangspunkt for vekst og arbeid for kjærligheten. Det er der vi kan starte, være mer bevisste, mer åpne for hverandre, gi av oss selv og vise forståelse. Nye familier vi vil skape selv eller som vi allerede har blitt en del av ved ekteskap, presteskap eller klosterløfter er våre første stasjoner for store kjærlighetsgjerninger. La oss møte våre familier og lære å elske dem mer for hver dag, med Guds hjelp og i med Hans kjærlighet, ledet av vår hellige Mor.

UNDER SAMME TAK

Tekst: Sara Maria Kapek

Foto: Afta Putta Gunawan / Pexels,
Helena Lopes / Pexels

■ Siden jeg flytta ut hjemmefra, har jeg bodd under mange forskjellige tak, med mange eller få, fra nære eller fjerne kulturer. Både lenge og kort.

Å bo med noen man nesten ikke kjenner, byr på utfordringer, men kan i noen tilfeller bli til en stor velsignelse.

Ingen tid og romdeling kan hjelpe hvis én av partene mangler viljen til å akseptere den andre og gi avkall på sine egne ideer om hvordan ting skal være.

Jeg har opplevd masse rart med de jeg bodde med, fra spontanturer til stranda midt på vinteren for å se nordlyset,

til å adoptere den store edderkopp som flyttet inn på balkongen, og ikke minst 15 minutter lange dansefester søndag ettermiddag.

Å bo sammen med noen gir mange muligheter som man ikke har i et vanlig vennskap. Du får vite om vedkommende kildesorterer eller ikke, når de legger seg og står opp, hvor lang tid de bruker i dusjen og hvor fint de kan synge.

Noen sitter hjemme mesteparten av dagen, andre kommer bare innom for å sove. Men likevel er det å dele bopel ofte å dele en stor del av hverdagen, dele vaner og uvaner, det gode og det onde.

I juni har jeg flyttet inn på et kollektiv. Nå bor jeg sammen med tre andre - én av dem kjenner jeg fra kirka. Vi hører på katolske podcaster sammen, pauser innimellom for å diskutere det vi hørte. Vi snakker om troen på hverdagsbasis. Når kirkebjellene slår klokka 18 er det ikke vanskelig å spørre "Skal vi be Angelus sammen?". En felles rosenkransbønn er heller ikke langt unna. Det er blitt rart å dra i søndagsmessen alene... I løpet av noen få uker har vi vokst sammen: vi ber sammen, vi bor sammen - vi har blitt som søstre.

Akkurat nå virker det så lett, men jeg har vært gjennom så masse rart at jeg vet å verdsette det. Etter å ha bodd med noen mennesker i flere

måneder og så vidt visst hva de heter. Etter å ha bodd på samme rom som ei jente jeg ikke kjente fra før av og vært glad over hvert sekund jeg kunne være uten henne. Og etter å ha bodd med en fra studiegjengen som jeg var så god venn med når vi var på skolen, men nesten ikke snakket med når vi var hjemme.

En relasjon trenger nærvær og tid. Men dette betyr ikke at man absolutt må være i nærheten av hverandre hele tiden. Hvis man bare setter av litt tid til den andre eller inviterer den andre til å bli med på noe man uansett skulle gjøre er det mer enn nok. Bare tenk bønn! Selvfølgelig er det viktig å be alene, men hvorfor ikke bli sikker på at Gud er tilstede når du ber og invitere andre kristne du bor sammen med til felles bønn (se Matt 18,20)?

Blant de over sytti personer som jeg har delt bolig med gjennom åra verdsetter jeg relasjonene med dem jeg ba

sammen med mest. Rett etter dem kommer de jeg hadde meningsfulle samtaler med i timevis og fant på ting sammen med i fritida. Det er heller ikke så uvanlig å gjøre den slags i vanlige kollektiver. Å dele med andre noe så intimt som troslivet sitt er imidlertid svært sjelden. Til og med med dem som man ser jevnlig i kirka, snakker man ikke så mye om personlig tro med. Det er skremmende, det kan virke flaut. Men tro meg, det lønner seg.

Derfor oppfordrer jeg dere: inviter de kristne dere bor med til felles bønn og tør å nevne troen foran de som ikke tror! Jeg kan ikke garantere at det lykkes og det kan virke som en uhyre vanskelig oppgave hver gang. Men dere får aldri vite hva dere kan tjene hvis dere ikke prøver. Vær åpne! Vær ærlige! Tør å være sammen i troen også utenfor kirkebygget! Hvor skal vi begynne hvis vi ikke begynner der vi tilbringer mesteparten av dagene våre?

PSSST...

HAR DU BETALT MEDLEMSKONTINGENT?

For å sjekke medlemskap send

NUK Medlem til 2030 (gratis)

For å fornye medlemskap 0-25år send

NUK Forny 50 til 2030

For å fornye medlemskap 26-35år send

NUK Forny 200 til 2030

Da betaler man kontingenten
med mobilregningen.

**Forny medlemskap med Vipps -
husk medlemsnummer! (står på bladet)**

Salgssted: 542962 (eller QR-kode)

www.freepik.com

OM Å FORHOLDE SEG TIL SEG SELV

Å finne seg selv er et populært prosjekt, men det er umulig hvis man ikke søker Gud.

”

Å finne seg selv er et populært prosjekt, men det er umulig hvis man ikke søker Gud. Vår identitet er ikke noe vi kan skape. Nei, vi finner den ved å innse at vi selv er skapt: «Og

Gud skapte mennesket i sitt bilde, i Guds bilde skapte han det, som mann og kvinne skapte han dem.» (1. Mos 1, 27) Vi er altså ikke bare skapt, men vi er skapt på en viss måte. Vi

likner på Gud i kraft av å være mennesker. Å finne seg selv er å finne Gud og å bli lik Ham, det vil si hellige, for Gud er hellig. Jesus sa det selv: «Vær da fullkomne, slik deres himmel-

Veien til meg selv og veien til Gud er den samme, og den veien er barmhjertighet.

ske Far er fullkommen.» (Matt 5, 48)

Å synde er det motsatte av å likne på Gud. Når vår identitet er å likne på Gud, sier det seg selv at det er alvorlig å bryte med Ham. Synd er ikke alvorlig i kraft av tankene, ordene, gjerningene eller forsømmelsene i seg selv, men i kraft av hvem vi er og hvem Gud er. Dyrene i skogen tar livet av hverandre, men de bryter ikke det 5. bud. Men vi er ikke dyr, vi er mennesker, og når vi bryter de ti bud, bryter vi vårt forhold til Gud, og dermed avviser vi Ham som er vår menneskelighet. Vi er mennesker i mindre grad når vi fjerner oss fra Gud. Vi er oss selv i mindre grad når vi fjerner oss fra Ham.

Hvem er Gud? Moses stilte

dette spørsmålet da han stod foran Herren i den brennende tornebusken. Gud svarte slik: «Jeg er den jeg er. ... Slik skal du svare israelittene: *Jeg er* har sendt meg til dere.» (2. Mos 3, 14) Så hva skjer når vi bryter med Gud? Hellige Augustin siterer skriftstedet fra 2. Mosebok og skriver: «Difor kan ingen andre ting som er til, vere til utan han, og dei er gode i den mon dei har fått vere frå han.» Når Gud er det å eksistere, aner vi alvorlet av synden: vi bryter med vår menneskelighet, vår eksistens og alt som er godt i oss, og vi bryter med kjærligheten: «Den som ikke elsker, har aldri kjent Gud, for Gud er kjærlighet.» (1. Joh 4, 8)

Synden fjerner oss fra Gud og fra oss selv. Hellige Augustin

satte ord på hvordan det er å bryte med seg selv, og jeg sier ofte sammen med ham: «Se, du var i det indre, men jeg var utenfor.» Selv når jeg forlater Gud, forlater Han aldri meg. Han er i meg, mens jeg er helt på jordet. Veien til meg selv og veien til Gud er den samme, og den veien er barmhjertighet. Kun skriftemålet kan helbrede bruddet med Ham og med meg selv. Så la oss skrifte ofte og ransake vår samvittighet hver kveld, så vi alltid kan si med hellige Augustin: «Du kalte og ropte og gjorde ende på min døvhet. Du glimtet, strålte frem og drev min blindhet på flukt. Du duftet, jeg pustet inn, og nå ånder jeg for deg. Jeg smakte, nå hungrer og tørster jeg etter deg. Du rørte ved meg, og jeg ble oppglødd for freden i deg.»

ADVENTSAKSJONEN 2019

SEND EN DONASJON TIL:
3000.16.91410
ELLER VIPPS TIL: **93083**

**NORGES
UNGE
KATOLIKKER**

 **Caritas
Norge**

FISK FOR FREMTIDEN

YRKESOPPLÆRING FOR UNGDOM I COLOMBIA

 [adventsaksjonen/norgesungekatolikker](https://www.facebook.com/adventsaksjonen/norgesungekatolikker)

 [nukadventsaksjonen/norgesungekatolikker](https://www.instagram.com/nukadventsaksjonen/norgesungekatolikker)

ADVENTSAKSJONEN.NO